

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Monialis lactucam vora[n]s, quam signo Crucis non præmunierat, à
dæmone in eâ latente possidetur, sed à sancto Equitio liberatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

*Monialis lactucam vorans, quam signo Cru-
cis non prammunierat, à demone in eâ latere
possidetur, sed à sancto Equitio liberatur.*

Ex D. Greg. Dial. lib. 1. cap. 4.

NVmerofus olim Parthenon morum integras
Noxaque puras educabat virgines,
Quas sceleris horror & voluptatum fuga
Reddiderat alto victimas votas Deo.

Huic Parthenoni non ineptè confitus
Hortus erat, olerum (panè dicam) ciuitas.

Hinc inde porcæ, seu patentes areae

Discriminatae viculis (nam Regia

Via longa, lata visitur) pulegio

Pars cincta, pars lauendulâ aut satireiâ,

Pars discolorè marginata saluiâ.

Cernere erat intus, hinc acetosam oxalin,

Allobrogas illinc brassicas assurgere,

Inde capitatas: & suam feles habent

Præstò calamintham, quando cordolium premit,

Suisque raphanis est torus, suis allijs.

Hysopus & buglosson, & betonica, &

Edulium regina radicum sifer,

Pluresque, quas nouit olitor, nouit coquus,

In hoc culinæ seminario virent.

Lactuca longis densa muris adsita est,

Genus omne, crispa, Cappadox, Laconica.

Hic aliquis vnus è Proserpinæ procis,

Aut potius è Plutonijs calonibus,

Has subter herbas abditus dæmunculus

Lima-

Limacis instar repit, aut viscum creans,
 Aut mille nodis rete texens; interim
 Quid bufo, quid lacerta, quid coluber sedens
 Folij sub umbrâ machinentur, aspicit:
 Si quas arachnæ neptis incautas clepat,
 Voretque muscas, se sui is memorem facit,
 Monetque, prædâ fors propinquâ sit vigil.
 Huic parua lactucella tugurium dabat.

Hortum subire venia virginibus erat
 Subinde, vt auræ latioris compotes,
 Animos & oculos hæc tuendo pascerent,
 Et si luberet, id loci celo pia
 Patentiori mitterent suspiria.

Dumque hac & illac illæ & illæ obambulant
 Placidæ, silentes, atque securæ sui,
 En aliqua muro Nonna tunc propinquis
 Spatians, virentis folia lactucæ videt.

Quò figis oculum Monacha, quò dextrâ moues?
 Heu propior intuetur, heu premit manu!
 En se recludunt labra, dentes pruriunt,
 Lingua ipsa clamat de palati fornice,
 Age, infer, infer. Ergo, pingendæ Crucis
 Oblita, non oblita circum cernere,
 An aliqua spectet focia, lactucam vorat,
 Simulque lactucæ hospitem nebulunculum.

Nec mora, tenebrio guttur infaustæ subit,
 Totos deinde sese in artus induit.

Collapsa primùm virgo grunitum dedit
 Horrendum, atrocem, more mactandæ suis,
 Quam pede reuinctam lanus instruit solo.

Vndique sorores aduolant, opem vt ferant,
 Suisque vinctam quæque stringunt cingulis,

Illa

Illa sed in altum se abs humo vibrans salit,
Fragiliq̄ue iunco cingulos reddit pares.

Nunc in propinquas euomit conuitia,
Nunc è profundâ gutturis voragine

In verba, quæ virgineus ignorat pudor,
Nunc in iocos effunditur salissimos.

Tenella, quam vel talitro prosterneres,
Iam quinque validas defatigat oppidò.

Haud procul Equitius Parthenonis arbiter
Et Pater, id æui sanctitate nobilis,

Hinc aberat: illuc ilicò è viciniâ
Accitus, horti limen haudum presserat,

Cum voce querulâ fatus hæc dæmon dedit:

» Cur me hinc, ô Equiti, cur abactus venis?

» Quid igitur egi, quid patraui criminis?

» Dum nihil opinans moliensq̄ue noxium,

» Sub frondis vnâ dormio testudine,

» Hæc auida me momordit ac deglutijt,

» Suiq̄ue fecit incolam gurgustij.

» Quo iure tandem me meo extrudes toro?

Nauci has querelas, & minoris æstimans
Equitius, auras dexterâ elatâ secans,

Nostræ salutis religiosâ tesserâ
Confestim abegit mancipem furuum foras.

Si sic puella se præarmasset Cruce,
Ille citus aliò se dedisset in fugam,

Aut excidisset, more conspersi sale
Limacis, à lactucâ in vrticam miser.

Parce Paradoxo, Lector, huic etiam meo.
Dum primus anguis fibilos primos dedit,

Pomi vt vorandi gigneret cupidinem,
Si mater Eua fructui dicens benè,

L

Manu

Manu benè ominante formasset Crucem,
 Coluber futuri territus præfagio
 Nescio quò, ab atrâ lapsus esset arbore,
 Et mox in antrum se retrusisset suum:
 Quodque expetendum millies erat magis,
 Illæsa Pomus, Eua foret innoxia,
 Adamus inculpatus, & nos aurea
 Aurei nepotes viueremus sæcula.

*Quid Romæ euenerit P. Gaspari Vasquez
 Theologo, domum delirorum ingresso.*

Ex P. Garassi Doctr. cur. lib. 1.

Genus omne cerebro cespitante debiles,
 Quos Pazzarellus vulgus Italum vocat,
 Romæ frequentes vidimus, longo ordine,
 Binisque cubito copulatos mutuo,
 Duci Penates ad sacros, ijs vt stipem
 Benigna commeantium donet manus.

Hos & videre est circumiri à plusculis,
 Quos vana curiositas illuc trahit;
 Nam mira referunt, abs olympo condito
 Quæ non fuerunt, non erunt; tam ludicra,
 Ciere splenem culicibus ipsis vt queant;
 Et tam subinde seria, vt Catonibus
 Solonibusque hos audeas componere.

Vasquesius ille magnus in notissimis
 Theologus, almâ fors in Vrbe dum foret,
 Pios adire destinauerat locos,
 Seu qui feniculos aut aniculas educant,
 Aut seiugatas à maritis improbis,

Seu